

عنوان مقاله:

شرق شناسی و تولید بحران در افغانستان

محل انتشار:

مطالعات تاریخی جهان اسلام، دوره 10، شماره 24 (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 23

نویسندگان:

محمدعلی میرعلی - گروه علوم سیاسی جامعه المصطفی(ص) العالمیه، قم، ایران

عمران حلیمی - دانش پژوه دکتری اندیشه معاصر مسلمین جامعه المصطفی(ص) العالمیه؛ افغانستان

خلاصه مقاله:

یکی از جنبه های بارز تاریخ معاصر افغانستان، ظهور بحران های فراگیر بویژه در دهه های اخیر است که معلول عوامل متعدد داخلی و عمدتاً خارجی است. این نوشتار در صدد بررسی نقش گفتمان شرق شناسی در تولید و گسترش این بحران ها با روش توصیفی تحلیلی توأم با تفسیر می باشد. نتایج تحقیق نشان می دهد که شرق شناسی، اغلب به دلیل ذات و ماهیت استعماری و نژادپرستانه خود، تلاش در ایجاد انواع بحران ها در کشورهای تحت نفوذ غرب داشته تا از این رهگذر زمینه را برای استثمار این کشورها توسط نظام سلطه مهیا سازد. البته برخی از شرق شناسان از قاعده مستثنی بوده و صرفاً با انگیزه های دیگری دست به فعالیت های خاص در این مناطق زده اند. شرق شناسان، با ایجاد انواع بحران ها و دامن زدن به منازعات میان گروه های اجتماعی (قومی - مذهبی) و نخبگان سیاسی، عامل اصلی بحران در افغانستان بوده اند. بر این اساس می توان گفت، شرق شناسی، عامل عمده ایجاد و گسترش بحران در سطوح و لایه های گوناگون فرهنگی، سیاسی و اجتماعی در این کشور به شمار می آیند.

کلمات کلیدی:

شرق شناسی، تولید بحران، افغانستان، بحران سیاسی، بحران خشونت، بحران اجتماعی و فرهنگی هویتی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1716422>

